

תת"ע 3599/04/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד סח'ניני רג'א

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3599-04-16 מדינת ישראל נ' סח'ניני רג'א
תת"ע 3597-04-16 מדינת ישראל נ' סח'ניני רג'א
תת"ע 6362-03-16 מדינת ישראל נ' סח'ניני רג'א
לפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד תומר לביא

נגד
סח'ניני רג'א - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד נג'אר ומוקטרן

הכרעת דין

1. הנאשם עומד לדין על מספר עבירות של נהיגה במהירות העולה על המותר. העבירות נעברו במהלך חודש אוקטובר 2015, כמפורט להלן:

(1) בתיק 3599-04-16 מואשם הנאשם כי נהג ביום 6.10.15 במהירות 175 קמ"ש בדרך שאינה עירונית בה מותרת מהירות עד 90 קמ"ש;

(2) בתיק 3597-04-16 מואשם הנאשם כי נהג ביום 11.10.15 במהירות 163 קמ"ש בדרך שאינה עירונית בה מותרת מהירות עד 90 קמ"ש;

(3) בתיק 6362-03-16 מואשם הנאשם כי נהג ביום 24.10.15 במהירות 172 קמ"ש בדרך שאינה עירונית בה מותרת מהירות עד 90 קמ"ש.

2. הדיון בתיקים אוחד בהסכמת ב"כ הצדדים. הנאשם לא חלק על כך שהעבירות בוצעו אך חלק על כך שהוא ביצע אותן. העבירות יוחסו לנאשם מכוח היותו הבעלים רשום של הרכב באמצעותו נעברו העבירות. זאת על פי חזקת הבעלות הקבועה בסעיף 27 לפקודת התעבורה. כיוון שכך, התקבלו בהסכמת ההגנה, ללא צורך בעד מגיש, כלל ראיות התביעה המוכיחות את ביצוע העבירות, לרבות ראיות לעניין היות הנאשם בעלים רשום של הרכב. במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם ומי שעל פי הנתען רכש מן הנאשם את הרכב, מר חמודי איכתילאת (להלן: "חמודי").

3. **הנאשם** העיד כי מכר את הרכב בשנת "**2014 משהו כזה**" [ע' 7 ש' 26]. למרות המכר לא שונה רישום הבעלות במשרד הרישוי. הנאשם טוען כי לאחר מכירת הרכב "**לא נהגתי ולא יודע גם מי נהג**" [ע' 7 ש' 30]. הנאשם טוען כי פנה למשטרת ישראל ומסר "הודעה" על כך שהוא אינו הנוהג ברכב. בחקירה הבהיר הנאשם כי "הודעה" זו נמסרה בשנת 2013 [ע' 8 ש' 22]. הנאשם עומת בחקירה נגדית עם כך ששולם קנס שקיבל הנאשם על עבירה שנעברה ברכב ביום 24.10.15 - הוא המועד בו נעברה גם העבירה בתיק 6362-03-16. הנאשם לא הכחיש את תשלום הקנס. בתחילה טען כי ייתכן שאביו שילם את הקנס. לאחר מכן טען "**אתה מדבר על משהו שהיה מזמן, אני לא זוכר**" [ע' 9 ש' 26-27].

4. **חמודי** העיד כי שימש כמנהל בחברת נ.ח.ס.א. סחר בע"מ [להלן: "**החברה**"] המצויה בבעלות רעייתו. הנאשם רכש את הרכב לפני 5-6 שנים "**ואחרי כמה חודשים חזרו לו שקים והוא רצה להחזיר את הרכב בגלל שלא עמד בתשלומים... דיברתי עם הנאשם והוא הסכים להחזיר את הרכב. ... וכשהוא החזיר את זה אני חושב, לא יודע במדויק, מכרנו את זה לחברה שעובדת בסחר רכב. הרכב היה מעוקל בעת מכירתו ואני חושב שעד היום העיקול לא הוסר ועד היום הנאשם חייב כסף על השקים שלא כובדו**" [ע' 10 ש' 14-19]. חמודי הציג שני הסכמי מכר. 1/1 הוא הסכם למכירת הרכב מן החברה לא.ע.מ. רכבי יוקרה [להלן: "**רכבי יוקרה**"]. 2/ הוא הסכם למכירת הרכב מן הנאשם לחברה. מן ההסכמים עולה לכאורה כי הרכב נמכר מן הנאשם לחברה ביום 1.4.12 ונמכר שוב מן החברה לרכבי יוקרה ביום 10.4.12. חמודי ציין כי הוא ביצע את העסקאות לרכישת הרכב ומכירתו כאמור אך לא ערך את ההסכמים, הוא אינו חתום עליהם ואינו יודע לומר מי מעובדי החברה חתום עליהם. [ע' 11 ש' 15, ע' 11 ש' 4 וע' 13 ש' 4]. חמודי ציין כי רכבי יוקרה פנו לנאשם על מנת שיעביר אליהם תעודת זהות "**בשביל שיעשו העברת בעלות**" [ע' 11 ש' 22-23]. לטענתו, ידע כי הרכב שמכר לרכבי יוקרה משועבד אך לדבריו הסתפק לעניין זה בהתחייבות הנאשם לשחרר את השעבוד [ע' 11 ש' 30-32]. חמודי ציין כי הנאשם מסר לו בשיחה ביניהם כי הרכב נמסר לחזקת הנאשם ובלשון העד: "**הרכב עכשיו אצל הנאשם פיזית. אני לא רוצה לתקן**" וכן "**כשאמרתי שהרכב פיזית אצל הנאשם אז התכוונתי לכך..**" [ע' 12 ש' 14, 16-18]. חמודי לא הבהיר מתי שב הרכב ונמסר לחזקת הנאשם, אם כי מהשתלשלות עדותו עולה בבירור כי הדבר היה לאחר שהרכב נמכר מן הנאשם לחברה וממנה לרכבי יוקרה.

דין והכרעה

5. סעיף 27 לפקודת התעבורה קובע חזקה לפיה אם נעברה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב באותה שעה אלא אם הוא הוכיח מי נהג ברכב או למי מסר את החזקה ברכב. כיוון שמדובר בחזקה שבדין נדרש הנאשם להראות מי נהג ברכב או למי מסר את החזקה ברכב במידת ההוכחה הנהוגה במשפטים אזרחיים (מאזן הסתברויות).

6. שקלתי את מכלול הראיות והתרשמתי מעדויות העדים. הגעתי לכלל מסקנה כי הגם ששוכנעתי כי הנאשם העביר בשלב מסוים - אם כי לא ברור מתי - את החזקה ברכב הרי שהנאשם לא הוכיח במידת ההוכחה הנדרשת כי עובר לחודש אוקטובר 2015 ובמהלך אותו חודש הוא לא החזיק ברכב. מסקנה זו

מבוססת על חמישה טעמים עיקריים:

- (1) גרסת הנאשם מעלה תהיות בנוגע למועד בו נמסרה החזקה ברכב לחברה;
- (2) הנאשם לא הכחיש ולא הביא ראיה לסתור לכך כי במועד בו נעברה העבירה בתיק 6362-03-16 הנדון בהכרעת דין זו, הוא הורשע, מכוח תשלום קנס, בעבירה אחרת שנעברה ברכב באותו יום.
- (3) מעיון בהסכמי המכר ומתרשמות מעדויות הצדדים עולה כי קיים פער ניכר בין ההצהרות וההתחייבויות בהסכמים לבין המצב לאשורו כך שקיים קושי ממשי להסתמך על הסכמים אלה לצורך הוכחת טענת הנאשם בדבר מסירת החזקה במועד מסוים. מעדות חמודי עולה כי הוא לא ערך את ההסכמים ולא חתם עליהם ומשכך ספק אם הוא יכול לערוב למידת נכונות האמור בהם.
- (4) מעדות חמודי עולה כי הנאשם מסר לו כי החזקה ברכב חזרה לידי הנאשם ומכאן שהיה על הנאשם להציג ראיות כי לאחר החזרת החזקה אליו מסר את החזקה לנהג אחר כך שלא הוא עבר את העבירות המיוחס לו.

להלן אפרט בהרחבה את הטעמים להכרעה.

גרסת הנאשם מעלה תהיות בנוגע למועד מסירת החזקה ברכב

7. הנאשם העיד בבית המשפט כי מסר את החזקה ברכב לחברה בשנת "2014 משהו כזה" [ע' 7 ש' 26]. לעומת גרסה זו עולה מהסכמי המכר נ/1 ונ/2 כי החזקה הועברה מהנאשם לחברה וממנה לרכבי יוקרה כבר בחודש **אפריל 2012!!** זאת ועוד, גרסת הנאשם כי החזקה נמסרה לחברה בשנת 2014 סותרת את גרסתו לפיה מסר "הודעה" למשטרה על כך שאיננו נוהג עוד ברכב כבר **בשנת 2013**. יוצא כי גרסת הנאשם בנוגע לעיתוי מסירת החזקה ברכב אינה קוהרנטית, בלשון המעטה, וקיים קושי לסמוך על מידת הדיוק בדבריו לעניין זה.

אי הכחשה של תשלום קנס על עבירה

8. הנאשם עומת בחקירה נגדית עם טענה כי ביום 24.10.15 - מועד בו נעברה לכאורה העבירה בתיק 6362-03-16 - נעברה באמצעות הרכב גם עבירה מסוג ברירת משפט והקנס שולם כך שהנאשם הורשע בעבירה זו. הנאשם לא הכחיש כי הקנס שולם. תחילה טען שייתכן שאביו שילם את הקנס. לאחר מכן הוסיף כי אינו זוכר את המקרה ["**אתה מדבר על משהו שהיה מזמן, אני לא זוכר**"] ע' 9 ש' 26-27]. משעה שהנאשם אינו מכחיש את עצם ביצוע העבירה באמצעות הרכב שהוא רשום כבעליו ואינו מכחיש כי הורשע בדין - מכוח תשלום הקנס - בעבירה שנעברה באותו יום בו נעברה גם העבירה בתיק 6362-03-16 קיים קושי לקבל מפיו את הגרסה כי מסר את החזקה ברכב לאחר, מה עוד שהנאשם לא טען כי טרח לפנות לבטל את הרשעתו בדין בנימוק שאותו הוא טוען בהליך זה, לפיו החזקה ברכב נמסרה לאחר.

קושי להסתמך על מערכת ההסכמים נ/1, נ/2

עמוד 3

9. עיון בהסכמי המכר נ/1 ונ/2 בשילוב עם התרשמות מן העדויות מעורר קושי להסתמך על מידת האמינות והדיוק של הרשום בהסכמים וזאת בשל שני טעמים: ראשית, הקשר בין נכונות ההצהרות והתחייבויות בהסכמים לבין המצב לאשורו רופף; שנית, מגיש ההסכמים, חמודי, לא ערך את ההסכמים ואינו חתום עליהם ומכאן שספק אם הוא יכול לערוב לנכונות ודיוק האמור בהם. ודוק, גם אם התביעה לא התנגדה לקבילות ההסכמים מן הטעם שאלה אינם מוגשים באמצעות עורכם עדיין רשאי בית המשפט לתת משקל ראוי למסמך על יסוד הרציונל ביסוד הכלל המחייב הגשת מסמך באמצעות עורכו; רציונל לפיו מי שאינו עורך המסמך או החתום עליו אינו יכול לערוב לאמיתות האמור במסמך.

10. הקשר בין ההצהרות והתחייבויות הצדדים על פי הסכמי המכר לבין המצב לאשורו רופף. ראשית, הנאשם טען בעדותו כי מסר את החזקה ברכב בשנת 2014 בעוד שהעברת הבעלות והחזקה על פי ההסכמים הייתה בחודש אפריל 2012. שנית, בסעיף 3 למוצג נ/2 מתחייב המוכר [הנאשם] "**להעביר את בעלות הרכב לקונה מיידית עם חתימת החוזה הנ"ל**". למרות התחייבות זו שניתנה לפני מספר שנים אין חולק כי הבעלות מעולם לא הועברה והנאשם היה ונותר בעלים רשום של הרכב. שלישית, סעיף 6 לנ/2 קובע כי צד שיפר את ההסכם הפרה יסודית ישלם למשנהו פיצוי מוסכם בסך 5000 ₪. חמודי העיד כי הנאשם הפר את התחייבויותיו ונותר חייב כסף בגין שקים שלא כובדו. חמודי לא ציין כי פעל לממש את זכויותיו נגד הנאשם על פי ההסכם. רביעית, בהסכמים הוצהר על ידי הצדדים כי הרכב נמכר נקי משעבוד או עיקול. מעדות הנאשם וחמודי עולה כי הצדדים ידעו כי הצהרה זו איננה אמת וכי על הרכב רובץ שעבוד ואולי גם עיקול. חמישית, חמודי העיד בבית המשפט כי החזקה ברכב הוחזרה לנאשם. מצב זה מעורר תמיהה שכן אם היה ממש בהסכמי מכירת הרכב הרי שוודאי שלא הנאשם הוא הזכאי לקבל את החזקה לידי שכן הוא מכר, לשיטתו, את הרכב לחברה וזו מכרה אותו לרכבי יוקרה. לא ניתן כל הסבר לתמיהה כיצד לאחר מכר כפול של הרכב הוחזרה החזקה ברכב לידי הנאשם ולא לידי מי שלכאורה רכש אותו כדין. לאור האמור התרשמתי כי המסמכים והעדויות גילו טפח בודד ביחסי הצדדים שרב הנסתר בהם על הנגלה. על האמור יש להוסיף כי על פי דברי חמודי הנאשם מסר לו כי קיבל את החזקה ברכב. הנאשם בעדותו בבית המשפט נמנע מסיבות השמורות עמו מלהתייחס לעניין זה. למותר לציין כי הימנעות הנאשם מלהידרש לעניין מעיבה על האמינות שיש לרחוש לגרסתו וזאת מעבר ליתר הבקיעים בגרסה לעניין מועד מסירת החזקה, כפי שצינתי לעיל.

לאור האמור אני סבור כי קיים קושי של ממש להסתמך על תוכן הסכמי המכר על מנת להסיק מסקנות בנוגע לעיתוי מסירת החזקה ברכב מן הנאשם.

החזקה ברכב חזרה לנאשם

11. חמודי העיד כי הנאשם מסר לו כי הרכב חזר לחזקתו (של הנאשם). הוא ציין: "**הרכב עכשיו אצל הנאשם פיזית. אני לא רוצה לתקן**" וכן "**כשאמרתי שהרכב פיזית אצל הנאשם אז התכוונתי לכך**". [ע' 12 ש' 14, 14-18]. חמודי לא ציין בעדותו מתי חזרה החזקה ברכב לנאשם ואף הנאשם לא התייחס לעניין זה בעדותו מטעמים לא ברורים. אני סבור כי עדותו של חמודי בנקודה זו הייתה אמינה. מדברים אלה יוצא כי במועד לא ידוע חזרה החזקה ברכב לידי הנאשם. מתוך עיון בעדותו של חמודי ומתוך הקשר הדברים עולה כי החזרת החזקה ברכב הייתה **לאחר** שזה נמכר לחברה וממנה

לרכבי יוקרה. יוצא אפוא כי הנאשם אינו יכול להיבנות עוד מן הטענה כי מסר את החזקה ברכב לחברה שכן מנהל החברה (חמודי) העיד כי לאחר מכן ולאחר שהרכב נמכר לרכבי יוקרה שבה החזקה לידי הנאשם. בנסיבות אלה שב הנטל הטקטי ומתגלגל לפתחו של הנאשם. על מנת לעמוד בנטל הרובץ עליו מתוקף חזקת הבעלות בהקשר לענייננו היה על הנאשם על הנאשם להראות כי קיבל את החזקה ברכב **לאחר** חודש אוקטובר 2015, המועד בו בוצעו העבירות נשוא תיק זה, או כי קיבל את החזקה **לפני** חודש אוקטובר 2015 אך מסר את החזקה ברכב לאחר. הנאשם לא עמד בנטל זה.

12. לאור כל הטעמים האמורים הגעתי למסקנה כי הנאשם לא עמד בנטל הרובץ לפתחו. כיוון שכך וכיוון שאין חולק על עצם ביצוע העבירות נשוא התיקים דלעיל מצאתי להרשיע את הנאשם בכל אחת מן העבירות המיוחסות לו בתיקים דלעיל.

ניתנה היום 26 נובמבר 2017, במעמד הצדדים